

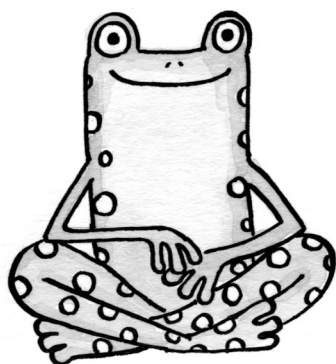
MỤC LỤC

LỜI MỞ ĐẦU.....	5
CHƯƠNG 1: THÍ NGHIỆM BÁNH MÌ.....	7
CHƯƠNG 2: XIN LỖI.....	11
CHƯƠNG 3: BỘ LÔNG NĂM MỐC.....	18
CHƯƠNG 4: CÓ ĐỂ CHỮA LÀNH?.....	23
CHƯƠNG 5: CẬU ẤY QUAY LẠI.....	30
CHƯƠNG 6: BỘT NẶN.....	41
CHƯƠNG 7: KHOA HỌC TRONG NHÀ BẾP.....	46
CHƯƠNG 8: CUỘC SĂN LỪNG CHẤT BẢO QUẢN.....	49
CHƯƠNG 9: THÍ NGHIỆM NĂM MỐC TRÊN LÔNG.....	56
CHƯƠNG 10: THÀNH CÔNG RỒI?.....	67
CHƯƠNG 11: QUYẾT ĐỊNH NÀO, QUYẾT ĐỊNH NÀO.....	71
CHƯƠNG 12: ÔI KHÔNG!.....	76
CHƯƠNG 13: CẢM ƠN.....	87
CHÚ GIẢI.....	97

DÀNH TẶNG CHLOÉ VÀ JULIEN — ML
DÀNH TẶNG GOOSE VÀ BUBS — AC

Câu chuyện này không có thật.
Tên tuổi, nhân vật, nơi chốn, và các sự kiện
đều là sản phẩm tưởng tượng của tác giả,
và nếu có thật cũng được sử dụng với mục đích hư cấu.





LỜI MỞ ĐẦU

Dạo gần đây, tôi và Xá Xị ngày nào cũng ngóng đợi tiếng chuông của phía nhà kho.

Tôi biết hầu hết mọi người đều háo hức khi nghe thấy tiếng chuông của nhà họ reo vang. Nó có thể báo hiệu một món quà hoặc một gói hàng được giao đến, hay một người bạn ghé chơi. Nhưng chuông của nhà chúng tôi còn thú vị hơn thế nữa cơ. Bởi vì nó là chiếc chuông của *thần kì*. Khi nó đổ chuông, điều đó có nghĩa là một sinh vật huyền bí

đang đợi bên ngoài nhà tôi đấy. Một sinh vật huyền bí cần lắm sự giúp đỡ của chúng tôi.

Gần như cả cuộc đời mẹ tôi đã giúp đỡ chúng. Và bây giờ tôi cũng thế...





CHƯƠNG I

THÍ NGHIỆM BÁNH MÌ

Bộp bộp.

Tôi bật cười. Tiếng bánh mì mốc kêu rột roạt bên trong chiếc túi zip nghe thật vui tai. Thế là tôi lại vặn cái túi lần nữa.

Bộp bộp.

Mèo con nhảy lên bàn nhìn tôi tò mò. Một cơn gió mát rượi từ ngoài cửa sổ thổi tung bộ lông dày, mắt mèo con nheo lại vì nắng. *Bộp bộp. Nó nhảy lùi về sau và khịt mũi.*



“Không sao đâu, Xá Xị,” tôi cười khúc khích và đưa tay cù dưới cằm nó. “Bọn năm mốt đã bị nhốt kĩ trong cái túi này. Chúng không làm gì cậu được đâu, mèo con!”

Mèo nhỏ của tôi có vẻ không tin lắm.

“Vui lắm đó. Tớ đang tiến hành hai thí nghiệm với chiếc bánh mì cũ mẹ cho. Xem này,” tôi nói và chỉ tay về phía bên kia phòng. “Đằng kia là thí nghiệm để xem bánh mì ẩm hay bánh mì khô mọc nấm mốc nhanh hơn.” Tôi lại trở túi bánh mì trên bàn. “Còn cái này là để xem bánh mì ẩm có dễ nổi mốc hơn bánh mì lạnh hay không. Đó là lí do nó nằm ở đây, ngay dưới ánh nắng.”

Xá Xị thò một ngón chân chạm vào chiếc túi và nhăn mũi.

“Còn vài túi nữa trong tủ lạnh và tủ đông, nhưng chúng vẫn chưa nổi mốc. Nên tớ vẫn thích theo dõi cái túi này hơn. Cậu bảo có đúng không, mèo con?”

Xá Xị nhăn mặt và nhảy từ trên bàn xuống. Tôi đoán nó chẳng thích thú gì mấy cái thí nghiệm nấm mốc như tôi.

Có lẽ nó đang bận chờ tiếng chuông cửa thần kì. Nhưng từ ngày nhóc rỗng đáng yêu rời đi, chiếc chuông vẫn lặng im vô vọng.

Tôi đang cố khiến mình bận rộn với các thí nghiệm. Nghiên cứu khoa học dù sao vẫn vui hơn là ngồi bên ngoài phòng làm việc của mẹ, chờ đợi, chờ đợi, và chờ đợi tiếng chuông thần kì.

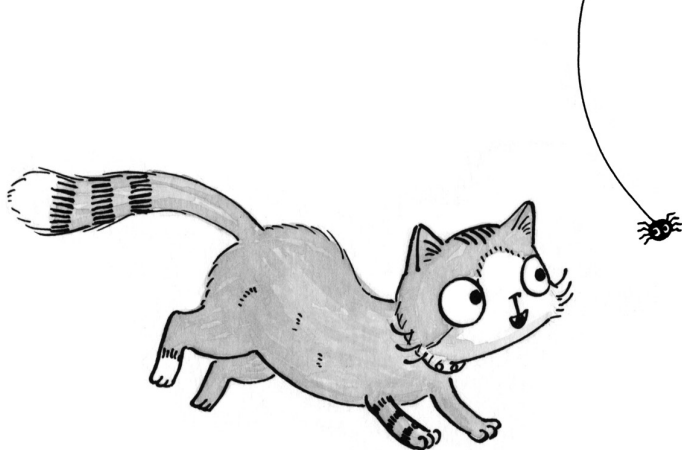
Tôi thở dài.

Ngoài cửa sổ, có tiếng sột soạt trong bụi cỏ. Xá Xị nhảy phóc lên bàn. Nó dỏng tai về phía sân sau bất động, lắng nghe.

“Cậu cũng nghe thấy phải không?” Tôi thì thào.

Nó meo lên một tiếng đáp lời, mắt không rời khoảng sân. Cả hai chúng tôi áp mặt lên tấm kính cửa sổ. Có lẽ là một con nai? Hay là một chú sóc chuột bé nhỏ xinh xắn?

Bụi cỏ lại lay động. Rồi có tiếng gì đó... hay ai đó... hắng giọng. Xá Xị và tôi giật nảy mình!



CHƯƠNG 2

XIN LỖI

Tim tôi đập thành thịch và bụng dạ hồi hộp. Tôi không tài nào nghĩ ra được một sinh vật rừng xanh lại biết hăng giọng. Mẹ vừa có việc ra ngoài. Tôi có nên tìm bố giúp không? Hay âm thanh đó chỉ là do tôi tưởng tượng... Thôi thì chỉ còn một cách.

“Ừm, xin chào? Có ai ngoài đó không?”
Tôi hỏi.

Bụi cây tách ra và một sinh vật cao cỡ bằng tôi xuất hiện. Người nó đầy lông lá,

màu da cam, với đôi tai khổng lồ và hai cái sừng trên đỉnh đầu. Nó giương đôi mắt to lớn nhìn chúng tôi. Trông nó cứ như... như... một quái vật.

Tôi há hốc mồm như hóa đá.

Quái vật rũ bộ lông và lại hăng giọng. Đường như nó sắp nói điều gì. Quái vật biết nói sao?

Xá Xì phá tan sự im lặng bằng cách nhảy phóc khỏi vòng tay tôi. Chưa kịp ngăn lại, nó đã chui qua lối cửa dành riêng cho mèo và lao về phía quái vật đang đứng ngoài kia. Tôi dậm chạy theo, nhưng khựng lại. Quái vật cao lớn đến đáng sợ. Nhưng dù gì, tôi cũng không muốn Xá Xì bị thương. Mình phải làm sao bây giờ? Tôi hít một hơi sâu.

Mẹ chưa bao giờ nhắc đến sinh vật thần kì nguy hiểm nào trong

